

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 30

Den 29 Juli

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: **Signe Walder.**

40 årg.

1923.

Den lidande Frälsaren.

Jes. 53: 1—6.

mitt barndomshem hade vi en tavla, som föreställde den lidande Frälsaren. På huvudet bar han törnekrona och bloddroppar föllo från hans bleka panna. Blicken var oändligt sorgfull, och den tycktes säga så: "Så mycket har jag lidit för dig." Men den tavlan var dyster. Då njöt jag mera av den vackra och soliga bilden av Jesus, barnavännen, som tog upp de små barnen i sin famn.

Vår text i dag kom mig att tänka på tavlan i barndomshemmet. Kanske du tycker, som jag tyckte som barn. Du menar, att texten är så dyster, när den talar om lidande. Men vi gamla förstå detta tal om Jesu lidande bättre, och vi knäppa samman våra händer mången gång och tacka just därför, att Jesus led för oss och alla.

Hela hans liv var ett lidande. Det började redan när han var barn. Kanske du känt ibland, att det är svårt, när ingen förstår dig. Jesus hade ingen vän, som fullt förstod honom. Å, vad han led av denna kyla i människornas hjärta! Själv älskade han Gud av hela sin själ. Herrens mäktiga gärningar såg man ej. Man märkte hans gåvor och njöt av dem, men man glömde att tacka Gud, den store givaren. Och sådant gjorde ont i Jesu hjärta.

I himmelen hade han ägt all härlighet. Här på jorden sköt han upp såsom en ringa telning, såsom ett rot-skott ur förtorkad jord. Ingen tyckte, att han var någonting särskilt. Han var ju ej rik — fattig var han hela sitt jordeliv. Ingen lärdom kunde han skryta med — han var ju endast timmermanssonen från Nazaret. Han var ej präst, inte ens levit, som en fattig predikant och lärare verkade han huvudsakligen bland de fattige. "Hans utseende kunde ej behaga oss," så uttryckte profeten folkets tankar och tycken 700 år, innan Jesus kom och levde sitt fattiga och enkla liv.

Tänk, om han varit en krigare, som sprängt fram på en frustande stridsvingst! Det hade varit mera i folkets smak. Men nu blev han föraktad och övergiven av människor. När dödens skuggor och helvetets makter ansatte hans rena hjärta, då övergåvo hans egna lärjungar och vänner honom och flydde. Han blev då mera än annars en smärtornas man och en, som är förtrogen med lidandet. Och mången from israelit ville ej se honom utan skydde sitt ansikte.

Men varför skulle han lida så mycket? Svaret därpå finna vi i vår text. "Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg." Du har kanske hört, att herdar ha ett mödosamt och farligt yrke. Särskilt i bergstrakterna är detta fallet. Kanske har fåret vågat sig för långt ut mot bergslutningen och fallit, har kanske fastnat i ett törnesnår, och nu skall herden lösgöra det arma djuret från de

stingande och snärjande törnena. Han vågar kanske sitt liv för att rädda fåret.

Jesus är den gode herden, som gav sig ut att söka, inte bara efter *ett* vilselupet får utan efter alla dessa, som av syndens bedrägliga röster och syner lockats ut i världen. Men det var ett uppdrag, som kostade honom namnlöst lidande och till sist själva livet. "Han är den gode Herden, som gav sitt liv för fåren".

Själv hade han aldrig gjort något ont, som skulle ha varit förtjänt att straffa honom för. Vi bära oss illa åt, och då kommer ofta lidandet över oss. Hans händer hade aldrig slagit eller rivit, de hade helat svidande sår, de hade upplyft de sjuka och svaga — han borde ha ärats därför — men hur tänkte man?

Det var våra missgärningar han bar; han tog emot de slag, vi skulle ha vridit oss under. När han hänger där på korset och lider ohyggliga kval, då lider han mina kval. Säg det, du barn: "Han led och dog för mig, vad kan jag göra för honom?"

Vill du veta något därom? Jo, som en ringa lön för sin myckna smärta längtar han efter *dig själv*. Detta att du kommer och söker honom i bönen och tar emot hans andliga gåvor, gör honom glad. Aldrig är hans glädje större, än när han funnit ett vilselupet får och får giva det skydd och vård och har man själv varit en arm stackare, som räddades av den gode Herden, ja då förstår man bättre det annars dunkla talet om den lidande Frälsaren. En sann kristen känner ingen plats, som är så helig som Golgata. Varför? Jo, där vann Jesus åt oss liv och oförgänglighet.

V. Wikholm.

Gullys hopp.

(Forts. fr. n:r 29.)

Med förtvivlan i hjärtat och ansiktet präglad av den djupaste sorg rusade Robby i väg till doktor Donald.

Just då de båda kommo in tillsam-

mans, vaknade Gully. "Far!" flämtade hon, "var är far?" Och hon famlade omkring med handen för att få tag i honom.

"Han har gått ut, lilla vän," sade fru Brown, "men kanske han kommer hem snart."

"Gått?" klagade den lilla. "Gått ifrån sin lilla Gully i natt. O, far, kunde du inte stanna hos mig en enda natt? Det är så mörkt och jag ville, att du skulle hålla mig i handen. Ack, far, kom hem!"

Till hälften medvetlös men under svåra kropps- och själsmärtor fortfor hon att tala, stundom om Herren, men då som om han vore långt borta ifrån henne. Hon kände ej igen varken Robby eller doktorn. Ibland for hon upp och viskade:

"Tyst, far kommer!"

"Phil," sade Robby till vännen, som kommit för att höra, om han kunde vara till någon nytta. — "Jag kan inte uthärda längre, gå ut och se, om du kan få tag i far och föra honom hem."

Phil gick genast.

Gully föll åter i sömn, som för vart ögonblick blev djupare och lugnare. Det smärftfulla draget lämnade hennes ansikte, och ett uttryck av frid och glädje intog dess plats.

Efter en stund öppnade hon ögonen, och de kringstående märkte då, att hon var vid full sans och fri från plågor.

"Nu är dödens bitterhet förbi," viskade doktorn till den gråtande Robby. "Vår lilla älskling skall snart ej lida mer."

Gully såg på dem alla med sitt ljuva småleende, som nu syntes mera strålande än någonsin förut. "Jag har haft en så vacker dröm," sade hon. "Jag tyckte att jag var på ett mycket mörkt ställe — hu, så mörkt och kallt det var! Jag trevade runt omkring för att finna fars hand, men jag kunde ej finna den. Då såg jag på avstånd ett ljus lysa, mycket klarare än min kära sol. Det var Jesus, han såg på mig så kärleksfullt, tog mig i sina armar och sade:

"Lilla Gully, du skall ej mer behöva vandra på denna mörka plats. Jag dog för dig, därför att jag älskade dig, nu

skall jag föra dig hem, och du skall vara evigt lycklig hos mig." Jag kände mig så överlycklig i hans famn och var så trött av min mödosamma vandring, att jag somnade vid hans bröst."

"Din dröm är fullkomlig sann, kära lilla Gully," sade doktor Donald, "dina fötter hava snart nått den gyllene stranden."

"Jag vet det," sade hon. "Hans armar stödjade mig, och jag är inte alls rädd. Robby, min älskade broder," viskade hon till den gråtande gossen, "kom och lägg ditt huvud mot mitt bröst. Gråt inte, älskade Robby! Jag håller så mycket av dig och är så tacksam för allt, som du gjort för mig. Du kommer ju efter till Jesus, Robby?"

"Ja, Gully, men jag vet inte, hur jag skall reda mig utan dig." Gossens hela kropp skakade av gråt.

"Jesus skall trösta dig, Robby. Han kan ersätta allt."

"Men vem är det, som gråter utanför dörren?" frågade hon. De öppnade den och sågo en sorglig syn.

Alla gårdens småbarn, som Gully så ofta talat med, hade fått höra, att hon var döende, och hade nu krupit upp för den mörka trappan för att gråta utanför hennes dörr.

"Få vi ej se Gully en gång till?" viskade de.

Fru Brown vinkade åt dem att komma in, varefter den ena efter den andra gick fram och kysste Gully.

"Ni skola möta mig däruppe, inte sant?" viskade hon. "Det är inte svårt att dö, jag är så glad, ty Jesus är hos mig."

Under snyftningar lämnade barnen rummet. De hade fått intryck, som aldrig skulle utplånas.

Gully blev allt mattare. "Robby", viskade hon, "säg far, att han ej skall vara ledsen över, att han ej fick se mig mer. Säg att jag väntar på honom hos Jesus."

(Forts.)

Vill ni vara med.

Vill ni vara med och fira
Olov, ty hans namnsdag stundar,
vill ni vara med och vira
krans av blom från äng och lundar
omkring dörren, där han bor;
då blir nog hans glädje stor!

Olov är ju ifrån staden,
som förut ni båda veta,
där stå stenhus hela raden,
och man fåfängt blom får leta,
aldrig förr han firats så,
som jag nu vill föreslå.

Vill ni vara med, så ta vi
ett par björkar uti hagen,
där finns många, dem så dra vi
hemåt före Olovdagen,
jag har sett, hur andra gjort,
då de rest en äreport.

Det för Olov blir ett minne,
då till sta'n han återvänder,
som kan göra ljust hans sinne,
när han går i mörka gränder.
Vill ni vara med? — Så bra,
att ni båda svara ja!

Ella.

Små bäckar.

För Barnavännen av Lisa.

Det väckte stort jubel bland barnen i småskolan, då lärarinnan, Fröken Lund, en dag sade till sin klass: "Jag har ett förslag att göra er barn, som jag tänker att I skolen tycka om. Jag

tänkte fråga er om vi skulle följas åt ut i det gröna i morgon eftermiddag. Vi skulle marschera upp till Källebäcken, och där skulle jag bjuda på saft och kakor. Hur många vilja vara med därom?"

Ögonblickligen sträcktes 16 händer upp, och lika många par ögon glittrade fröken Lund till mötes.

"O, så förtjusande", utbrast lilla Elsa Törner, som satt i andra bänken och som i regel pratade lika fort, som tankarna kommo.

"Nåja," sade lärarinnan, "då äro vi överens, att om vädret är vackert och mor samtycker, så taga alla middag med till skolan, och sedan vi ätit ge vi oss iväg." —

Verkligen sken inte solen klart följande morgon! Fåglarna kvittrade och blommorna doftade. Svårligen kunde man finna en vackrare försommardag. Inte var det precis lätt för fröken Lund att denna förmiddag hålla intresset kvar vid läxor och multiplikationstabell. Men det var ju inte så många timmar, och middagen kom omsider. Helst hade väl barnen nu som allra hastigast stoppat några bitar av smörgåsen i munnen, och se'n trott sig vara mätta, men fröken Lund förklarade, att hon blev ej färdig förrän timmen gått och därför skulle alla taga sig tid att äta ordentligt.

Äntligen! Den lilla skaran står uppställd i ordning två och två, och snart klingar sången, högt och klart:

*"Ut nu vi vandra
glatt med varandra
Ut i det fria till lekar och sång
Spelande vinden
Färg ger åt kinden
Friskt är vårt sinne och hurtig vår
gång."*

*Ängarna gröna
Lundarna sköna
Locka var fågel ur buren så trång."*

Efter 20 minuters vandring är skaran vid målet, en härlig lövklädd sluttning vid kanten av en äng. Gräset är sparsamt på själva kullen, och därför får man tumla om av hjärtans lust. Så binda flickorna kransar av blommor och grönt och sätta på huvudena, och verkligen kan inte Karl-Otto, en av de stora pojkar, konsten att göra vis-

selpipor. Då fröken Lunds klocka säger, att ett par timmar gått, något som barnen hava svårt att tro, kommer ett av de viktiga numren i programmet: saftdrinkningen. — Vienerbröd, kringlor, pepparkakor, hemkokad hallonsaft — ha Ni smakat något bättre? I synnerhet då det serveras ute i det gröna!

Då de slutat kalaset, sade fröken Lund: "Sitten nu stilla en liten stund, det är något jag ville säga er, något som ni kunna minnas från denna härliga eftermiddag. Säg, Stina vad är det där som likt ett band av silver slingrar sig över ängen här nedanfö?"

"Det är en bäck," sade Stina.

"Rätt så. Hurudant är vattnet i bäcken, Erik?"

"Det är klart och rent."

"Vad se vi vid den lilla klara bäckens stränder, Gunnar?"

"Blommor och gräs."

"Ja, men syns det någon skillnad på växterna vid bäckens rand och dem här på kullen?"

Nu var det Sven, en liten trygg pojke, vilkens far var lantbrukare, som satte upp handen.

"Jo, grönskan är mycket kraftigare och djupare bredvid bäcken," sade han, "och blommorna se friskare ut."

"Det är alldeles rätt, och nu vill jag säga er något," sade fröken Lund. "Jag skulle tycka om att tänka mig, att ni alla voro som små bäckar — små bäckar med friskt, klart vatten. Tänk så många blommor som då skulle spira upp och glädja människorna. Säg namn på några blommor som kunna växa vid vår väg? Du Karin."

"Vänliga ord," sade Karin.

"Och du Elsa?"

"Att hjälpa dem som behöva vår hjälp."

"Javisst, små kärlektjänster, det är blommor som dofta skönt. Vad tänker du på Erik?"

"Mamma säger, att hon tycker om ett glatt ansikte."

"Ja, vet du, det undrar jag inte på,

ty glada barnaansikten göra en lätt till sinnes. Låt oss försöka komma ihåg, att vi ska' vara som små bäckar. Om vi giva akt och tänka på detta, skall det ofta givas oss tillfällen, då en liten blomma kan spira upp vid vår väg. Nu sjunga vi tillsammans: "Ringa vattendroppar" o. s. v., innan vi marschera hem."

Var det månne fröken Lunds ord, om små bäckar, som kommo några av gossarna, då de voro på hemväg från skolan och fingo se gamla "Lisa på stugan" som hon kallades, bära ett tungt knyte från handelsbutiken, att springa ifatt henne och fråga, om de

inte kunde hjälpa henne att bära hem det. Nog kom åtminstone lilla Elsa ihåg lärarinnans ord. Då hon kom hem och såg, huru mycket arbete hennes mamma hade och i synnerhet med lilla syster, som var kinkig för tänder, tog hon en skallra och började leka med den lilla, så att mamma fick sköta sitt arbete.

Senare på kvällen talade också Elsa om för sin mamma vad lärarinnan sagt.

Mor strök ett tag över det ljuslockiga huvudet och sade:

"Gud give, att min lilla flicka under hela sin levnad måtte bliva som en liten klar vattenbäck!"

Kärlek väcker genkärlek.

n liten gosse vid namn Karl stod en morgon vid fönstret bredvid sin moder och såg på, huru sparvarna åto frukost i ett närstående körsbärsträd.

"Mamma", sade Karl, "vad fåglarna måtte tycka mycket om pappa."

"Ja", svarade hans moder, "det göra de visst; men vad tror du kan vara orsaken därtill?"

Denna fråga gjorde Karl fundersam, och det dröjde en stund innan han svarade: "Jag tror, att alla djur tycka om pappa. Min lille hund är nästan lika så glad att få se honom som mig, kisse kommer alltid och stryker sig mot honom och tycks förstå allt vad han säger. Till och med den gamla kon följer honom runt omkring ängen, och i går slickade hon hans hand, alldeles som en hund. Men jag tror det är därför, att pappa själv tycker så mycket om alla djur. Mamma vet, att han går ofta och ger kisse mat, och åt kon rycker han upp morötter och klappar henne; och jag tycker aldrig hans röst låter så vänlig, som när han talar till de stumma djuren."

"Jag tycker hans röst låter bra vän-

lig, när han talar vid sin gosse också", sade hans moder.

Karl smålog och sade: "Ja visst, mamma. Pappa håller av mig, och jag håller så mycket av honom igen. Men han håller också av fåglarna, det är jag säker om. Han visslar åt dem var morgon, när de sitta där och äta sina körsbär och de se inte alls ut att vara rädda för honom, fast han står så nära, att han kunde fånga dem. Mamma, jag önskar att alla ville tycka lika mycket om mig, som pappa."

"Gör som pappa, Karl, håll av alla och var vänlig mot alla. Sparka aldrig din hund och tala inte i ovänlig ton till honom. Aldrig skall du draga katten i svansen, jaga hönsen eller försöka skrämma kon. Inte får du heller kasta stenar på fåglarna, inte skada eller plåga några levande varelser, så framt du vill, att de skola hålla av dig. Men är du vänlig och snäll mot dem, skola de tycka om dig igen, och alla människor, som se en liten vänlig gosse, tycka också mycket om honom.

Lille Karls fader sökte med sitt handlingsätt visa de stumma djuren omkring sig, att han var deras vän, att

han älskade dem och ville dem väl. På detta sätt uppmuntrade han dem att närma sig honom utan fruktan.

Och alldeles på samma sätt handlade

Jesus, då han upprepade gånger sökte med ord och handling övertyga oss om sitt intresse för barnen. Han ville visa att han är deras vän, att han älskade dem och önskade draga dem till sig.

Åspeboda söndagsskola.

Aspeboda är beläget en mil väster om Falun. Här har hållits söndagsskola i många år. Två andra söndagsskolor finnes inom socknen.

Vi glädjas över, att se andra söndagsskolor och läsa deras hälsningar.

Även vi önska härmed sända vår varma fridshälsning till alla söndagsskolor och hem, där Barnavännen läses.

Välsigne Herren allt arbete, som utföres till hans ära! Det önskar en gammal lärarinna,
Eva Nordquist.

En liten hjälte.

Georg Hansson hade två vackra öron, men då fåglarna sjöngo, kunde han ej höra deras sång.

Georgs mun var liten och söt, men ehuru han kunde vissla efter sin lille

hund, Trofast, måste han bruka fingrarna, då han skulle bedja mor om en bit bröd. Han gjorde sådana tecken, som mor så väl förstod. Lille Georg var dövstum.

Georgs föräldrar voro fattiga, och

han måste gå ärenden åt folk för att förtjäna sitt livsuppehälle. Där emellan gick han omkring och sålde tändstickor. Nästan alla köpte av honom, ty de tyckte om den stackars lille gossen.

En dag gick Georg med sin tändsticksbunt förbi herr Dahls hus. Det var en härlig vinterdag. Johan Henriksson var ute och drog sin lilla syster på den kälken, han fått på sin födelsedag. Det gick med god fart, och Laura log och ropade av glädje.

Georg stannade mitt på gatan för att se på.

Plötsligt kom en häst springande runt om hörnet och ned för gatan. Kusken hade fallit ur släden, och hästen skenade.

"Stanna hästen!" ropade tre män.

"O, stanna den!" skreko några kvinnor.

Men det var ingen, som fick hästen att stanna, och det såg ej heller ut, som om den haft någon lust att inställa sitt vilda lopp.

"Akta dig, Georg!" ropade Johan till

den lille tändsticksgossen. "Akta dig för hästen!"

"Stackars Georg, han hör nog icke", sade Johan till sig själv, och med ett: "Du får sköta om dig själv, Laura", sköt han kälken ifrån sig, sprang bort till Georg och fick honom i sista ögonblicket skuffad åt sidan.

Men lille Johan föll omkull i snön med ett smärtsamt skrik. Släden hade slagit omkull honom och tillfogade honom stor skada.

Han försökte att låta bli att skrika, men den ena sucken efter den andra trängde fram över hans läppar. Georg försökte lyfta upp honom, och tårarna strömmade ur hans ögon.

Johan måste stanna i sängen en hel vecka. Varje dag kom Georg för att besöka honom, och du kan väl tänka dig att han tyckte om Johan.

Det var någon, som frågade: "Varför utsatte Johan sitt liv för fara för att rädda Georg?" Då Johan hörde det, sade han: "Jag är glad för att jag gjorde det. Det är sorgligt nog för Georg, att han är både döv och stum. Tänk, om han därtill blivit lam också!"

Bibelläsning

för veckan 30 juli—5 aug. enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

30 M. 1 Mos. 4: 3—9. Den förste broderhataren.

31 T. 1 Mos. 25: 27—34. Partisk föräldrakärlek.

1 O. 1 Mos. 37: 12—22. Josef uppsöker bröderna.

2 T. Ps. 105: 12—25. Guds ledning.

3 F. Joh. 7: 1—13. Jesu bröder.

4 L. 1 Joh. 3: 9—12. Vi skola älska varandra.

5 S. 1 Mos. 37: 3—11. Älsklingssonen.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 5 aug.

Småbarnsavdelningen:

Abraham lämnar sitt land. 1 Mos. 12: 1—9. Minnesvers: Och Abraham gick åstad, såsom Herren hade tillsagt honom. 1 Mos. 12 4 a.

Mellanaavdelningen:

Älsklingssonen. 1 Mos. 37: 3—11. Minnesvers: Ty Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem, som göra det onda. 1 Petr. 3: 12.

Övre avdelningen:

De vise människens besök och flykten till Egypten. Matt. 2: 1—23. Minnesvers: Och folken skola vandra i ditt ljus och konungarna i glansen som går upp över dig. Jes. 60: 3.